

Z tajemství Janova Evangelia

František Hein

1969

21.2.1968

Z TAJEMSTVÍ JANOVA EVANGELIA

1.

Světlo jest prvopočátečním a přece bez počátku. Jest živoucím Božstvím, v člověku svítícím, svítícím v lidstvu a prostě v každém tvorů a ve všem. Vše ze Světla se noří, vše z Něho povstává a není nic, co Světlem Božím by nebylo prozářeno, prolno. Jakoby „temné“ – je-li pozorováno ve světle analyzy, zjevuje se Zářícím, Světelným. Tedy – neexistuje ničeho temného.

Tak je tomu v Pravdě odevždy. Bez přicházení. Bez odcházení, je Prásvětlo Božství v každém teď okamžiku přítomno – jako Svítící.

A toto Světlo je odevždy Světlem všeho, všech a proto též i Světlem lidí.

Jelikož v lidech je dvojitá vlastnost (dobrá a zlá), z čehož vlastnost zlá převládá – tj. vlastnost temnoty, tmy, nemohou t m y tj. lidstvo, obsáhnouti Samozářnost stálého Božství, v každém teď okamžiku přítomného.

A – jak je psáno – bylo předpověděno, aby stále přítomné Světlo Božství se transmutovalo ve tvar, aby vzalo na Sebe podobu člověka. (Tak se stále skrytě děje, ale málokdy zjevně působí).

A nikdo o tomto Světle Božství nevěděl, které se ve tvar člověka přiodělo.

Až zjevil se jasnozřivý Jan, hluboce srdcem svým milující niterné Božství – v něm přebývající. A jelikož byl hluboce tichým, hluboce srdcem pokorným, zjevilo mu jeho niterné Božství toto:

„Hle, tam a tam v těch místech, vzalo niterné Božství zjevnou podobu na Sebe a trvale prolíná syna člověka, jmenujícího se Ježíš z Nazaretu. Jdi a vydávej svědectví své o Něm, ze stálé Čistoty Světla Božského zrozeném, neboť jsi obdařen jasnozřivem a bylo ti přemnohé ukázáno, jak záře blesku sestoupila shůry do Něho.“

A Jan, poctivě svědčil, jak mu bylo sděleno. Svědčil, aby lidé uvěřili v Pravdu, a sice tu, že všichni nosí v sobě Ono skryté Světlo – jmenující se Kristus (ne Ježíš), a že když zničí své osobní vášně, chytí, že když se tiše zastaví v umlknutí chytivých vznětů, v sobě, Ono Světlo, tj. Kristus, je prozáří a že budou splývatí stále s Onou Míruplností Boha Živého.

A Jan poctivě svým bližním svědčil, že Ono skryté Světlo Boha, stále bez odcházení přebývá v synu člověka – Ježíši Nazaretském. Proto byl nazván též Ježíšem Kristem. A jelikož jako takovému, Ježíši Kristu, byla sdělena všechna tajemství trojrozměrného času, jelikož byl transmutovaným tvarem Světla Božího, které je jinak beztvarym, byl předurčen, aby Svou Naukou ukazoval Cestu k Onomu Světlu z Něhož vyšel, s Nímž byl stále ztotožněn, to je k Otci. Proto Ono Světlo se jmenuje nejen Kristus, ale i Otec, což jedno jest, neboť vše z Něho povstalo a nic bez Něho učiněno není. Tak je tomu ve všech časech.

U každého člověka bez výjimky, přicházejícího na svět, svítí toto Světlo v jeho nitru, Světlo živoucího Boha Otce, totožného se Světlem jmenujícím se Kristus a stále přebývajícím v synu člověka – jmenujícím se Ježíš z Nazaretu.

Bůh Hospodin skrze ústa Jana skrytě praví: „Do Svého vlastního jsem přišel (čili do lidských těl jsem vstoupil), ale vlastní Mne nepřijali (ke zkáze své – osobní).“

A dále Bůh Hospodin skrytě hovoří: „A kteří Mne, Boha Živého, v sebe přijmuli, těm byla dána moc ode Mne, sloužit Syny Božími.“ „Syny Božími,“ – říká Bůh Hospodin skrze ústa Janova. Tedy ne jen jedním Synem Božím, ale Syny Božími. Takovými se stávají všichni ti, kteří p l y n u l e jsou prozařováni Světlem Otce a s Ním tedy s t á l e zajedno jsou.

Jelikož Ježíš z Nazaretu byl uschopněn cele přijmouti Boha Otce, aby Ho stále prolínal, proměnil se v Syna Božího, právě, že s t á l e s Otcem přebýval, byl s Ním zajedno. Osobnost, tj. Ježíš z Nazaretu zmizela a v neosobní Božství, tj. Krista, se proměnila. A proto Kristus stále zajedno, totožný s Otcem jest.

Ti všichni, kteří věří v Krista, vyznávají tím, že současně věří v Otce, tj. Světlo, z Něhož v š e bylo učiněno.

Věřiti pouze v osobnost, tj. v Ježíše z Nazaretu, znamená nepochopiti Jeho Nauku, neboť Ježíš z Nazaretu učil odosobnění se, nedržeti se tvaru, ale žítí Život Světla, tj. Krista.

Tak Slovo, tj. Světlo, tělem učiněno jest a tak je v každém času u každého, když plodnost Ducha zcela prolne tvar-tělo. Proto v každém čase Bůh Otec v lidských srdcích přebývá a jmenuje se též Kristus.

A kdykoli vzniká v lidských srdcích nesoulad, disharmonie, kdykoli neklid, chtíč, různá žádostivost, lpění, prostě nevědomost, jsou přítomny, tu jsou přítomny t m y, které nejsou schopny, by byly S v ě t l e m prozařovány.

To znamená, že v těchto případech je Kristus, tj. Pravda v člověku křížována.

A tu tyto tmy – tj. lidstvo, v nevědomosti ponořeno, říká, že „Boha, tj. Pravdu, tj. Krista, miluje, ačkoli přítomn J e j s t á l e křížuje.

Proto jen ve zklidnění mysli, v uhasnutí žádostí je skryto Spasení.

22.2.1968

Z TAJEMSTVÍ JANOVA EVANGELIA

2.

A poslali vedoucí Židé, ti z nejvyšších Rabinů mnohé své znalce, kněze a levity, aby tito zjistili, co že je to za Jana, na poušti přebývajícího, kořinky a kobyčkami se živícího.

„Jsi Kristus? Nebo Eliáš? Nebo jsi prorok?“ A Jan nezapřel, prohlásiv, že je hlasem volajícího na poušti, což značí, že je předurčen Světlem Otce, aby burcoval spící lidská srdce, aby se rozevřela a byla v tomto rozevření se schopna přijmouti Nauku Vyvoleného, Nauku Kristovu.

„Spravte cestu Páně“, říká Jan Oněm vyzvědačům, od představitelů kněžstva z Jeruzaléma poslaných.

„Spravte cestu Páně“, čili to značí – „připravujte očistu srdcí svých“.

„Já křtím vodou“, říká jim dále, „ale uprostřed vás stojí, Jehož vy neznáte“, což také značí: „Ve vašich nitrech je skryta Ona Pravda, Onen Kristus, Ono Světlo, ale vy Ho nevidíte, protože jste služebníky temnoty. A zjevně je toto Světlo, tento Kristus transmutován v těle Ježíše z Nazaretu, Jehož přehlížíte. A sám nejsem hoden bych rozvázal řemínky u Jeho obuvi“.

Tak hluboce skromným, pokorným byl Jan, tento mohutný duch, vodou křtící, jasnozřivem jsa obdařen.

„Aj, Beránek Boží, snímající hříchy světa“, takovou řečí veliký Jan promlouvá, při uzření Mistra z Nazaretu, což také značí: „Hle, stálá Míruplnots Božská, oděná lidským tělem, sestoupila na zem, aby hlásala jak mysliti, jak žít, aby lidé byli osvobozeni od utrpení, aby splynuli s Bohem Otcem, aby se připodobnili svým životem Mistru z Nazaretu a tak poznali Jeho Podstatu, tj. stálé Kristovství, čili stálé Světlo v nich přebývající.“

„Za mnou jde muž, který mne předešel“, říká Jan, což značí: „Za mnou jde muž, který tělesně je daleko mladší mne, neboť tělesně zrodil se později, po mně, ale předešel mne svým mohutným duchem, neboť jsa plynule Osvícen, je starším mne, neboť sám jsem jen částečně Osvícen. Proto On, Mistr z Nazaretu je starším nežli svět.“

„Neznal jsem Ho“, říká Jan, „ale musel jsem přijít, křtět vodou, abych na Něho lid Izraelský upozornil, když ve světle svého jasnozřivu jsem Ho spatřil ponořeného v Ohni Světla Božského.“

„Neznal jsem Ho“, dí Jan, „ale ihned jsem Ho poznal, kým je. Sám vodou křtím, ale On – plynule ve Světle Božství přebývající křtí Duchem Svatým...“

Je zřejmou velikost Jana Křtitele, který ihned poznal, ihned věděl, kým Mistr z Nazaretu je, ačkoli po předlouhou dobu vyučování Mistra, stále o něm většina pochybovala.

A bratr Petra, Ondřej, dříve jeden ze žáků Jana, odebral se k Mistru z Nazareta na upozornění Jana Křtitele, že On, Ježíš, je vyšším Mistrem. V tom byla hloubka pokory Jana,

že nadržel žáky své, nelpěl na nich, nenaznačoval jim, že je též Mistrem, do určitého stupně Osvíceným. Naopak, ukázal ihned svým dvěma žákům: „Aj, Beránek Boží“. A oni se za Ježíšem odebrali.

V tom byla síla a krása povahy Janovy, když jim řekl: „Hled'te, tam jest vyšší Mistr, zcela Dokonalý. K Němu jděte, On vás lépe poučí, neboť sám (třebaže též Mistr) se před ním cítím zcela maličkým, a též jen jako Jeho žák.“

A Ondřej, kdysi žák Jana Krtitele, přivedl k Ježíši druhého žáka, Petra, bratra svého rodného. Pak přijmul Ježíš jako dalšího žáka – Filipa, který zase upozornil Natanaele, jenž po krátkých pochybách, stal se též žákem Mistra z Nazaretu.

Tak, tito čtyři, dle slov Jana Evangelisty, Ondřej, Petr, Filip a Natanael, byli jedni z prvých žáků Velikého, Světlonoše z Galileje, slyšice jako jedni z prvých Nauku Světla, které je Kristovstvím, osvěcujícím k a ž d é h o na svět přicházejícího, přebývajícího v š u d e .

A Ono Světlo stále svítí,
ale tmy Ho obsáhnouti nemohou!

23.2.1968

Z TAJEMSTVÍ JANOVA EVANGELIA

3.

Ti, kteří nejsou zplozeni z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha, kterého v sebe přijali, mají moc sloužit Syny Božími (viz. kap.I.,12-13 verš).

To značí, že jsou zrozeni z Ducha (Boha), tedy v jediném těle „po druhé zrození“.

Tedy žádný jediný Spasitel, který byl, jest a bude, ale Synové Boží se rodí v každý čas, když doba je zralá.

„Co mě a tobě ženo? Ještě nepřišla hodina má“, tak říká Ježíš matce své dle těla, když naň naléhala, aby učinil zázrak, že nemají víno k hodině svatební.

A když přišla určená, vhodná chvílka (tj. příznivá tattva), učinil Mistr Nazaretský onen zázrak, proměnění vody na víno.

Mnozí v Něho uvěřili, ale u většiny pochybnosti zůstaly, neboť je v povaze většiny lidí pochybovat. A málo těch, kteří plní živé víry jsou prosti pochybností, věříce, aniž by viděli. A takoví jsou blíže Bohu, blíže pravému Štěstí.

Mistr Světla, matka jeho dle těla, bratři a žáci Jeho vstoupil do Jeruzaléma před blízcími se svátky Židovskými. A vešel Mistr Světla do hlavního chrámu a spatřil, že vnitřek jeho byl změněn v bazár, v tržnici všemožného zboží. Bylo to značkou, že Židé nežili Boha Živého v sobě, ale že jejich bohem bylo klanění zlatému teleti a nacpaná břicha. Prodáváči holubic, volů a ovcí zde kupčili, aniž sebe méně dbali místa posvěceného, na němž se nalézali a mezi nimi penězoměnci se u stolků svých vzájemně dohadovali a hašteřili.

Tu spravedlivé Boží rozohnění vešlo v srdce Velkého Mistra. Spletl z provázků bič a počal vyhánět ven ovce, voly a všechny ty lačníci chtivce kupčící. Stolky penězoměnců zpřevracel a vyháněl vše ven.

A tu lichvářští Židé byli jati v skrytu srdce hněvem, ale nemohli Velkého Mistra napadnouti, neboť mnoho Jeho přívrženců bylo s ním. Jen úskočné otázky mu počali klásti, snažíce se ho lapiti ve slovních rozepřích: „Jaké znamení nám dáš, že si takto suverénně počínáš, dělaje ze sebe Božího Syna?“

„Zrušte tento chrám, a já jej opět ve třech dnech zdělám“, odpovídá jim Mistr Světla.

Oni ale byli prolezlí chtivými vzněty po mamonu a vůbec Mu nerozuměli. Naopak, velmi se divili, říkajíce že je nesmyslem co jim říká, když čtyřicetšest let chrám stavěli. Byli jati slepotou ducha.

Mnozí však uvěřili Jeho řeči pro divy mnohé, které činil. Mnozí naznačovali, že s nečistými silami je asi ve spojení, jimiž zázraky způsobuje.

A On, Veliký Světloňoš do niter jich všech zřel a dobře mu bylo jasno, jak s ním smýšlejí, viděl, co mu chystají, věděl celý osud svůj budoucí a že musí se v prorocství naplnit slova Písma.

A stalo se, že k Mistru z Nazaretu přišel v noci farizeus Nikodem, kníže židovské. Jsa pln nevěry, nevědomosti, pochyb, tvrdil Ježíšovi, že sice vědí, že od Boha byl poslán a že Bůh je s Ním, neboť by jinak nemohl těch zázraků činit, ale ve svém srdci pochyboval.

A Ježíš mu říká: „V Pravdě tobě pravím (Amen v Pravdě): Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže vidět království Božího“.

Nikodem však vůbec nechápal řeč Velikého Mistra, když se pošetile táže: „Kterak se může člověk znovu narodit, jsa starý? Jak může po druhé vejíti v život své matky a narodit se?“

A Ježíš mu trpělivě odpovídá: „V Pravdě pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a Ducha, nemůže vejíti v království Boží. Co se narodilo z těla, tělo jest a co z Ducha, Duch jest“ – což značí: Z vody se zrodit (tj. ze života tělesné matky) je prvé zrození, tělesné. A tělo samo o sobě je voda (dle chemie více jak 70 procent). V této tělesnosti, to je vodě, musí poznati Ducha. Musí se učiti tělesnost tak rozevřítí, pročistiti, charakter tak prosvětli, aby mohl Duch vejíti a zde bydleti ve Svém Svatostánku. Musíme zemřítí osobnosti své a pak Duch Svatý nás zcela prolne. A tak zažíváme zrození z Ducha – to je druhé zrození.

Tak to myslil Veliký Galilejský, tj. nechati se zcela prostoupiti Duchem Svatým v Němž by se osobnost rozplynula, podobně jako vosk v ohni.

„Mistr“ v Izraeli však vůbec nechápal,
neboť v temnotě chtíčů přebýval...

24.2.1968

Z TAJEMSTVÍ JANOVA EVANGELIA

4.

„Víme, mistře, že jsi od Boha přišel“, lstivě Nikodém hovoří, jeden z předních „mistrů“ v Izraeli, který však vůbec nerozuměl základním skrytým Naukám Mistrovým. Chtěl jen za slovíčka „chytat“ Velikého Mistra z Nazaretu. Na venek se stavěl, že Ježíšovi věří, že přímo je od Boha poslán a při tom ani zdaleka neměl vůbec potuchy, co jest to Bůh Otec, co jest to Bůh Hospodin, co jest to Kristus. Nechápal, že je to jedna a tatáž rozpínající a smrtující se Síla (Všeinteligence), jak sama chce. Neměl potuchy o všejsoucím Životě všeho, všech, o Svatém Dechu, Duchu, vanoucím – nikdo neví odkud – a nikdo neví kam.

Byl to naprostý hlupák, onen Nikodém a při tom byl zván „mistrem v Izraeli“.

Z uvedeného je více jak zřejmo, co to bylo tenkrát za duchovní zbedněnce, kteří Ježíše z Nazaretu napadali, o Něm pochybovali, aby Jej nakonec zavraždili. V dnešní, tzv. „ultramoderní“ době, by jiným způsobem zavraždili Velikána všech časů, ale určitě by Ho zavraždili též. A On by Svou řeč přizpůsobil této „ultramoderní“ době. Samozřejmě, že by též nepoužíval slova „farizeus“, ale „podvodník vlastního srdce“, nebo jiný přiléhavý jmenný výraz.

Ve všech časech je to stejné. Lidstvo jako celek je stále temnotou a jen odčas v tom nebo onom srdci zableskne menší nebo větší zář, aby ve většině případů zase uhasla, neboť vášně lidí jsou mocné a sebeanalýza u nich je slabou. Ti, vskutku žijoucí vírou obdařeni, jakoby vymřeli.

„Co se divíš“, naznačuje Ježíš Nikodémovi, „že jsem řekl, musíte se znovu zroditi.“ Ovšem, tak jako tehdy před dvěma tisíci lety, naprosto nechápali slova Ježíšova, podobně je tomu stále v současných dobách, neboť ať jsou to kteříkoli z křesťanských oveček, většina z nich čeká, věří (následkem naprostého nepochopení), že po smrti fyzického těla půjdou do „nebe Ježíšova“, kde „Otec Bůh“, bude na zlatém nebo diamantovém stolci sedět (jsa ve tvaru) a Pán Ježíš, jako Jeho Syn, bude provádět Jeho Svatou Vůli. Zpersonifikovali si ve svých myslích Boha Otce i Ježíše z Nazaretu, aby si zjednodušili své uctívání, následkem své nevědomosti, nemohouce pochopit, že Síla Boží, která je beztvarou, je Onen Kristus, Světlo, v každém člověku od počátku stvoření přebývajícím a že je totožnou s Bohem Otcem. Nechápu, že v tomto těle, z masa, krve, kostí a dalších hmotných, viditelných součástí i v součástech subtilních, je skryto stále Ono Světlo, a že to je ono vyjádření, že „svítí v temnotách“. Nechápu, že nežli člověk zmírá fyzicky, má se snažit již za života zmírat vnitřně, v přehlubokém rozjímání a v tomto uvnitřněm zmírání poznávat Všeducha všeho života. Osobnost musí zemřít, aby Všeduch mohl poznán býti, aby mohl tělesnost zcela prolnouti a v ní přebývat. „Vítr kam chce, věje a hlas jeho slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Tak je s každým, kdo se z Ducha narodil“. – tak Veliký Světloňoš z Galileje promlouvá k nevědomému „mistru“ z Izraele, knížeti židovskému.

A značí to: V kom působí Boží Duch, tu On sám určuje, co člověk má činit a co ne. Osobnost musí umřít, žádné osobní jáství nesmí býti, aby niternému Božství říkalo, se vzpouzelo, že nebude poslouchati. Tu by Bůh odstoupil a nechal fyzické tělo se všim všudy dále temnotě na pospas, na pospas různým chtíčům.

Kdo je znovuzrozen v Duchu-Pravdě, takový je Dítětem Božím, ale vědomým, zcela poslušným Boží Síly v Něm. On se Šavel také protivil Bohu a pak na kolena padl, v prach země padl, prose, aby mu Bůh odpustil jeho osobní rouhání z pýchy vzniklé, aby mu odpustil pronásledování zbožných věřících. Musel padnouti v prach země, když Světlem Božství byl zastíněn. A pak jen tiše čekal až Síla Boží ho prolínající mu poručí to a ono činiti.

Tak s každým je, kdo vskutku z Boha Živého se znovu narodil a v tomto těle fyzickém.

Takový hovoří tehdy a tam, kam Živé Božství v něm vede kroky tělesnosti. Takový se nepoutá osobně, pravidelně na přednášky, nebo schůzky, neboť u něho žádná pravidelnost neexistuje, neboť pravidelnost značí *n e s v o b o d u*. Aniž hlučně upozorňuje na tom nebo onom shromáždění: „Hled'te, jsem ten a ten“, aniž osobním rozumem plýtvá, který jako takový je uzavřený, aniž se za peníze nechá koupiti, neboť on zdarma od Božství dostal a zdarma rozdává. Jsa Duchem Svatým veden, jde tam, kam Duch chce a osobně nikdy nemůže předvídat a ani se nesnaží předvídat, kam Svatý Duch, tj. Svatý Dech jej zcela prolínající, dovede. A co osudem je Mu předurčeno, musí se naplnit.

A to je Život, vedený v Bohu, v Duchu a Pravdě. Tak, částečně naznačeno, vysvětleno zde jest, jak vypadá ten, jak se chová, kdo z Ducha se zrodil, Jenž cele ho prolíná a neví, co s nádobou tělesnou učiní.

Jako zrnka prachu vířící semotam ve větru, nevědí, kam zanesena budou, tak s každým, kdo z Ducha se narodil. Osobnost nezasahuje, ale ve ztišení čeká na pokyny Ducha, neboť Boží Vůli se podřizuje.

Jako seménka rostlinek, obdařená přirozenými padáčky z chmíří, jsou větrem nesena semotam a nevědí, kde znovu vzklíčí, nevědí, vzklíčí-li vůbec, nestarajíce se o to, neboť v Centru Boží Vůle spočívají, tak s každým je, kdo z Ducha se narodil.

„Jsi „mistr“ v Izraeli a neznáš toho, Nikodéme? V Pravdě ti říkám, že co mluvíme, to víme, a co jsme viděli, o tom svědčíme, ale svědectví našeho nepřijímáte“, tak v množném čísle hovoří Mistr Nazaretský (viz. kap.3, verš 11).

„Mluvil jsem k vám o věcech pozemských“, hovoří dále, „a nevěřili jste a nevěříte. Kterak můžete pak uvěřit, budu-li k vám mluvit o věcech nebeských? (tj. přejemných, subtilních). A nikdo v Nebe nevstoupil, než ten, kdo s Nebe sestoupil, tj. Syn člověka, který v Nebi jest.“

Což značí: Kdo zemřel (jáství, osobnost) v meditativním vnoru, v přehlubokém rozjímání, zažíval, viděl Pravdu. A o jako takové, svědčí. A to jsou přehluboké, přetajemné věci Nebeské.

To jsou tajemství Ducha. Jak lze o nich hovořiti těm, kteří ani pozemským věcem nevěří – slyší-li o nich hovořiti? Copak mohou takovíto jedinci uvěřiti věcem subtilním, nezemským, to je – nebeským?

A samozřejmou věcí je, že byl-li kdo ve ztracení osobnosti vytržen v Nebe, opět z tohoto Nebe sestoupil na zemi, čili vrátil se zpět do těla. A poznav své Kristovství, jež s otcovstvím jedno jest, poznav Podstatu, poznav Sama Sebe, hovoří o této Pravdě.

Proto ta slova Evangelisty Jana, na počátku pronesená (viz. kap. I,12 verš), že „kteříž pak koli přijali Jej (tj. Ducha Svatého v extasi), dal jim moc, Syny Božími slouti, těm, kteří věří ve Jméno Jeho“.

A jelikož Ježíš, Mistr z Nazaretu byl plynule Osvícen, jelikož Světlo Boha Otce, Jež totožným se Světlem Ducha Svatého jest, stále v Něm přebývalo, bez přicházení, bez odcházení, tu, jsa nadán též stálým jasnozřivem, nejen v čase přítomném, ale i minulém, neboť minulost jasně zřel a též to, co budoucí čas skrývá, věděl, že musí se naplniti slova Proroků, Zřelců minulosti, aby tím byla potvrzena, zpečetěna Nauka Světla, Nauka Živoucí Pravdy, Živých Slov Božích, v přítomnosti promouvaných a ve všech časech platnost majících.

A proto říká Ježíš Nikodémovi: „Jako Mojžíš hada na poušti povýšil, tak Syn člověka musí býti též povýšen, aby každý, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl Život věčný“, což značí: aby každý, kdo správně chápe Slovo Živé, Slovo Ježíše, praktikováním Jeho nauky, zmíral zevní osobnosti a poznával tak vnitřní Pravdu-Světlo-Krista, tj. Pravou Podstatu svou, Jež v každém člověku jest přicházejícím na svět.

Bylo maličností pro Velikého Světlohoše z Galileje, kdyby osobně chtěl, že se mohl vyhnouti tělesné vraždě, kterou Mu Židé připravovali. Kdyby se však tomu vyhnul, nenaplnila se slova Písma, nebyla by úplná Harmonie s Duchem Svatým, s Nímž v Jedno splýval.

Proto dobrovolně Ježíš onu vraždu od Židů podstoupil, aby Nauku Světla, Nauku Slov věčného Života smrti tělesnosti potvrdil.

A tato Nauka Světla, Nauka Velikého Světlohoše
stále jasně plane – plna

V š e ž i v o t a .

25.2.1968

Z TAJEMSTVÍ JANOVA EVANGELIA

5.

Koho může milovati více Bůh, než plynule Osvíceného? Koho více, než toho, kdo stále v Něm přebývá, toho, kdo stále s Ním v Jedno splývá? Toho, kdo z celého srdce svého, ze vsí duše své, myslí své, stále myslí na Něho, splývá s Ním plných dvacetčtyři hodin, ve dne v noci, nepřetržitě, jak tomu bylo, je, bude, ve všech časech, u všech Synů Božích a jako na příklad tomu bylo u Eliáše a Enocha, kteří ve Světlo se zcela proměnili? Vždyť prostý Enoch, jenž příštipkářské, obuvnické řemeslo provozoval, nepřetržitě na Boha myslil. Každý steh svého šídla, který učinil, spojoval s přebývajícím Vzneseností, když kůži na podrážku přišival. Bez hlesu, spadával tak stále hlouběji a hlouběji v Boží Hlubiny, až tyto zcela jej pohltily. A tak zmizela zcela tělesnost Enocha.

A tak Božství, které je nekonečnou, přesvatou Sílou, Vsesílou, miluje svět (neboť ze Sebe svět vyzářilo), že plynule Osvíceného, jednorozeného (= s Bohem Otcem plynule zajedno) ve svět (v temnoty) posílá, aby každý v temnotách (tj. v lidstvu), kdo není ke zlu více nakloněn, uvěřil ve Světlo Božství (tj. Krista), které je jeho Životem a Životem všech. Čili, každý, kdo od zla se odklání, snaží se vyvinovati v sobě živou víru, aby ve zmenšování se osobnosti o sobě rozjímal, stále se zmenšoval a tak tento Všeživot stále více vyciřoval a prorůstat se Jím nechával.

„Neboť, neposlal Bůh Sama Sebe na svět proto (vzav na Sebe tvar a jméno Ježíš), aby svět odsoudil, ale aby spasen byl skrze Něho.“

Tak převelice miluje Bůh stvoření Svě, že Sama Sebe ve tvar přioděje, ve tvar a jméno – vstupuje do největších temnot, vrhaje v ně paprsky Světla, oděné v živá Slova, aby ti, po vzestupu toužící, měli možnost o Slovech Života svobodně uvažovati a v praxi je uskutečňovati a tak docházet ztotožňování s Bohem Otcem, neboli jinak řečeno s Kristem, což jedno a to samé značí.

Tak je tomu třeba rozuměti, co ve 3. kap. verši 16-17 jest řečeno.

A dále: Kdo věří v toto Světlo, o Němž na počátku Evangelia Jan píše, že je Světlem každého, na svět přicházejícího, nebude odsouzen, zavržen, ale kdo nevěří, již jest odsouzen, neboť „neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího“, čili neuvěřil, že Světlo Božství se transmutovalo ve tvar. Neuvěřil, že současně totéž Světlo stále vše prosvětluje. Neuvěřil, že totéž světlo přebývalo v Ježíši z Nazaretu, a proto že byl zván Kristem, a proto Slova Jeho byla Životem Světla – všeoživujícím.

„Toť pak jest ten soud, že Světlo přišlo na svět, ale milovali lidé více tmu nežli Světlo, neboť skutkové jejich byli zlí.“ (kap.3, verš 19.)

Tím jest jasně vysloveno, že v každé teď chvílce času se lidé (sami sebe) odsuzují, tím, že nevěří v toto Světlo v temnu svítící (v jejich nitrech), a proto pášou zlo. Temnoty jsou právě takovými (lidé, zlo páchající), protože skutky zlé u nich převládají. A pro převládání

skutků zlých, nejsou schopni rozlišovat Pravdu a přikloniti se k ní. Nejsou schopni následování Pravdy skrze dobrotu jež ubíjí.

Proto, jak dále Jan naznačuje jasně „každý, kdo zle činí, nenávidí Světla (Pravdu) nezná Je, bojí se Ho (toho Světla), aby nebyli trestáni skutkové jeho.“ Tím je též však naznačeno: Všeho do času. Až míra bude dovršena, míra zla, vypije si kalich hořkosti až do dna, když dříve, jsa zlu oddán, naléval toto k pití svým spolubližním. A kdo pravdu činí, jde skrze tuto Světlu vztříc a zjeveno jest, že v Bohu činěny jsou skutky jeho.

A křtil pak Ježíš se svými žáky v Judsinu a Jan křtil v Endon, blízko Sálím, kde dostatek vody bylo a kam nepadala již moc Izraelských. A k Janovi velmi mnozí přicházeli k pokřtění a velmi mnozí z nich byli vyzvědači, zrádci svědomí svého, posláni od Izraelských. A stalo se tak, že žáci Jana Křtitele se dotali do rozepří se Židy ohledně očišťování. A jelikož žáci Janovi nemohli Židům onu čistotu vysvětlit, přišli k Mistru Janovi a řekli mu: „Ten, který byl tehdy za Jordánem s Tebou, Jemuž jsi vydal svědectví, hle, On také křtí a přemnoží za Ním jdou.“

A Jan jim jasně naznačuje: „Já vodou křtím, ale On Duchem křtí. Já činím jen to, co mě Nebem bylo dáno, určeno, ale více ne. Vždyť jste přece byli tehdy svědky, že jsem řekl, že nejsem Kristem, ale že jsem poslán před Ním (abych připravil cestu).“

V tom smyslu jsou slova Janova, a dále:

„Proto jsem velikou radostí naplněn, že Veliký Světloňoš z Galileje je mě velmi přátelstky nakloněn (neboť vidí do mne, že jednám, myslím poctivě, upřímně), Jehož jsem však ani zdaleka nedorostl, neboť On je plynule Osvícen.

Kdo má nevěstu, je ženichem, přítelem pak ženicha, který to slyší, raduje se pro hlas ženicha“, což značí:

„Můj Osvícený Přítel – Veliký Světloňoš Galilejský, má Nevěstu, tj. Krista, to je, plynulé Osvícení, plynulé Kristovství, plynulé Světlo, které Jej nepřetržitě prozařuje, v které se proměnil a já, jako Jeho velice věrný přítel, který Mu převelice rozumí a svým jasnozřivem vidí, kým jest, má též převelikou niternou radost.“

Tak je třeba tomu rozuměti.

„On musí růsti, já pak se menšiti“, tj. On bude Oslaven ve smrti tělesné, kterou Mu připravují. Já pak musím se převelice menšiti, abych v tělesné smrti (kterou mě též připravují), měl možnost lepšího zrození (za lepších podmínek) až opět v tělo vstoupím.“

„On shůry přišel (tj. Ježíš) tj. z oblastí Nebeských vstoupil na zem, a proto je nade všechny (syny pozemské), protože plynule je Osvícen“ (a mluví vždy, stále o věcech nebeských, kdežto „živí-mrtví“ mluví stále o věcech pozemských). „A co On viděl a slyšel, o tom svědectví vydává, ale svědectví Jeho žádný nepřijímá“. V tom smyslu hovoří Jan Křtitel o Velikém Světloňoši Ježíšovi.

„A kdo Jeho svědectví přijímá, potvrzuje tím, že Božství plné Pravdy jest, že Bůh je Pravdy milovný (3. kap. 33 verš).“

„Nebo Ten, Jehož Bůh poslal, mluví Slovo Boží, neboť Sám Živým Slovem jest. Slovo tělem učiněno jest, čili, Světlo vzalo tvar, jímž se přiodělo. A tento tvar, tj. lidské tělo, má jméno Ježíš z Nazareta. A jelikož s t á l e se Světlem Boha Otce je tento tvar nedílným, tu Světlo v něm, tom těle, je Kristus. Slovo Kristus = vždy Světlo Boha Otce, s Ním nedílné.

A proto Otec Sám Sobě vše dal, Sama Sebe obdaroval, a tak je tomu stále. Proto je Všudejsoucím, Neomezeným, Všejsoucím, protože stále Sama Sebe obětává, dobrovolně zmirá, a proto je Věčným Životem.

V každém teď okamžiku ve smrt dobrovolně vstupuje, všemu Sebe dává, vše všeobsáhlým Svým Soucítěním prostupuje.

Toť skrytý smysl slov Janových.

Kdo věří v Syna (a věřiti, značí i následovati Jeho Nauku), věří i v Otce a v umrtvení osobnosti, ve vznitění této, poznává Světlo v sobě, tj. Krista a tak poznává jakožto Syn, i Podstatu Otce. A tak dociluje trvalého Života Božího.

Kdo ale nevěří v Syna od Otce poslaného, nevěří ani v Krista, neboť Syn je Kristus.

V sobě má člověk Boží Jiskru vycit'ovati, v plamen Ji rozdmýchatí a zcela se tímto Světlem Božství nechati prorůsti.

Jinak, nečiní-li toho, nevěří-li, v temnotách chťičů (tj. ve tmách) stále dále přebývá, nemoha pro svou nevíru postřehnouti, že Světlo stále ve tmách svítí.

Proto:

V í r a j e z á k l a d e m .

6.3.1968

Z TAJEMSTVÍ JANOVA EVANGELIA

6.

A opustil Mistr Světla – Ježíš Nazaretský Judsko a odebral se do Galileje, neboť dobře věděl, že farizejové zjistili, že Jeho žáci křtí více věřících nežli Jan. Proto též počali mít o Ježíše větší zájem, hledající různé příčiny, jak by ho napadli. Proto se jim Ježíš raději vyhýbal, pokud přímo nebyl nucen polemizovat s nimi.

Do Galileje musel jít přes Samařské místo zvané Sichar, kde byl v blízkosti kopec, zvaný Garizim (vrch Garizim). Byla zde v blízkosti též studnice, asi půl kolometru od Sichar vzdálená a Mistr zde usedl, aby si odpočinul, zatím co Jeho žáci byli kdesi v okolí podívati se po potravinách. A Ježíš, sám a sám odpočíval, když pojednou přišla žena ze Samaří vodu do džberu naváziti.

„Dej mi pítí“, říká Ježíš ženě. I řekla Jemu žena: „Jak to, že Ty, jsa Židem, chceš ode mne pítí?“ Neboť tehdy, v dobách Ježíše bylo příliš mocné nepřátelství mezi Židy a Samaritány. Židé, třebaže byli pokrevně silně se Samaritány promíseni, přece těmito opovrhovali, neboť Samaritáni vedli více méně život pohanů. Proto si žena myslila: Vždyť vy, Židé, vyhostili jste nás ze své náboženské obce. Proto: „Jak to, že ode mne chceš pítí?“

U Ježíše nebylo však rozlišování, On nepěstoval kastovnictví, aniž podceňoval, On mluvil jen Pravdu. Čím byl, tím byl a když řekl například: „Jáť jsem“, jsa tázán, je-li Kristem, mluvil Pravdu. Ovšem, Pravda nevoněla těm, kteří by Ho rádi strčili do „hnízda“, v němž sami se nalézali, neumějící se ve ztracení sebe povznést, aby Sebe našli.

„Kdybys znala kým je ten, kdo o vodu tě žádá, kdybys věděla, jakým darem je obdařen, prosila bys Jeho, aby ti dal Vody Živé“, tj. prosila bys Ho, aby ti ukázal cestu k vlastní Spáse.“

Žena však nechápala skrytý význam slov Ježíšových. Ona myslila na pozemské, zatím co On žil Blaženstvím Nebeským.

„Odkud máš tu živou vodu?“ táže se žena Mistra.

„Copak jsi větším než otec náš Jákob, od něhož tuto studnici máme? Vždyť z ní sám pil i se svými syny a s dobyt看em.“

A Mistr jí říká: „Po této vodě bude mít každý znovu žízeň, ale po Vodě, ode Mne poskytnuté, nikdo již více nežízní, neboť to je Voda, probouzející k Životu Věčnému.“

Ale žena stále dále materielně uvažovala, neboť ihned žádá Mistra, aby jí tedy oné vody dal napítí, aby sem nemusela více již pro vodu chodit, když žíznit již nebude.

A Ježíš, zíraje dále Svým jasnozřivem ženě do nitra, zkouší její upřímnost, když jí říká: „Jdi, zavolej muže svého a přijď sem“.

„Nemám muže“, říká žena.

„Dobřes řekla“, dí Ježíš, „neboť jsi měla pět mužů a ten, kterého máš teď, tvým mužem není. To jsi pravdu odpověděla.“

A žena, užaslá, dí: „Vidím, Pane, že jsi Prorokem. Naši otcové se modlívali na této hoře (vrch Garizim) a vy, Židé říkáte, že jediné místo, kde je třeba se modlit, je v Jeruzalémě (tak jak to tedy je)“.

A Ježíš jí dí: „Ženo, věř mi, že hodina přichází, že se nebudete modlit ani na hoře své, ani v Jeruzalémě, protože nevíte, čemu se modlíte, ale my se modlíme a víme čemu“. To říká proto Ježíš, neboť Samaritáni, jelikož byli z větší části nebo z poloviny pohany, neznali tajemství esoterní modlitby, modlíce se povrchně.

„Jde hodina, a již je tu, v níž praví věřící se modlí Otci, v Duchu a v Pravdě, neboť takových Otec hledá, aby se Jemu modlili. Bůh jest Duch a ti, kteří se Jemu modlí, v Duchu a v Pravdě musí se modlit“.

Tato slova Živá, Slova Velikého Mistra Světla, jsou mimořádně jasně řečena.

V Duchu a v Pravdě je třeba se modlit.

V Duchu a v Pravdě, což má též ten skrytý smysl, modlit se v dechu. V dechu zevním jest Duch vnitřní – Duch Svatý. V Duchu se modlit – nepřetržitě s vdechem a výdechem stále na Boha Otce mysliti. A opět: Kdo jest Bůh Otec, na Něhož je třeba stále mysliti? Je totožným s Duchem Svatým a současně s Kristem. Je to Jedna a tatáž emanující Vsesíla všeho, všech. Je to Jedno a totéž Všesvětlo, stále prozařující temnoty, které ovšem nemohou toto Všesvětlo obsáhnouti.

Dí žena Velkému Mistru Ježíšovi: „Vím, že Spasitel přijde a má jméno Kristus“, což v pravém významu slova značí – Světlo Božství, v každém člověku přebývající.

Dí Ježíš ženě: „Jáť jsem, který s tebou mluvím!“

A žáci Velikého Mistra se velmi divili, když přišli z nákupu potravin, že Ježíš se Samaritánkou hovoří. Neodvážili se však, aby se Ho přímo otázali.

A žena nechala vědro s vodou u studny stát a rychle spěchala do Sichar, aby všem lidem tam zvěstovala: „Pojďte a vizte člověka (zcela jasnozřivého), který mě vše řekl, co jsem dříve činila. Není-liž Spasitelem?“

A tu, ze Sichar, místa Samařského, mnozí přišli k Ježíšovi, mezi tím co Jeho žáci Ho prosili, aby s nimi pojedl. Ale Ježíš, místo aby pojedl, říká jim: „Mám jísti pokrm, o němž vy zcela nic nevíte.“ (tj. mám býti umučen, aby se naplnila Slova Písma).

Žáci Mu však nerozuměli, když se mezi sebou dohadovali, nedal-li Mu kdo něco pojísti. Stále znovu myslili jen na pozemské a On plynule splýval s Všesvětlem Otce, jsa plynule Osvíceným, tj. Kristem.

10.3.1968

Z TAJEMSTVÍ JANOVA EVANGELIA

7.

A Ježíš vkročil do Jeruzaléma o svátku židovském. Byl tam rybník, Bethesda zvaný, což znamená „dům milosti“, neboť voda rybníka byla pokládána za léčivou. Všeomžným neduhem stížení Židé, sestupovali do vody, věřice, že budou svých chorob zbaveni. Byl mezi nimi též jeden muž již třicet osm let nemocen a Ježíš, pohleděv na něho, okamžitě Svým vnitřním zrakem poznal, že choroba tohoto člověka je velmi zastaralá.

„Chceš býti zdravý?“ táže se ho, a člověk ten odpovídá: „Nikoho nemám, kdo by mne do této vody uvrhl ve chvíli, kdy voda se ze spodu kalí, vzdouvá (když anděl ji v tuto chvíli činí léčivou). Než se tam dobelhám, jiní mne předejdou“, tak onen člověk naříkal.

„Vstaň, vezmi své lože a chod“, řekl krátce Velký Mistr. A kupodivu, onen člověk byl ihned zdravý. Takovou byla u něho silná víra ve slova Velkého Mistra z Galileje. Vzal lože své a chodil, a Židé, hledíce vyvolati sváry, ihned se chopili toho jako příčiny, hubující ho: „Jak si můžeš dovoliti se svým ložem choditi, když je sobotní sváteční den?“

I řekl jim onen uzdravený: „Ten, který mne uzdravil, řekl: „Vezmi své lože a chod!“

I řekli mu: „Kým je?“ Ale on to nevěděl. Oni však dobře věděli, ale předstírali, že toho též nevědí.

A Ježíš našel pak onoho udraveného v chrámě. I řekl mu: „Jsi učiněn zdravým. Nehřeš proto více, aby se ti něco horšího nestalo“.

A člověk ten odešel a ihned sděloval Židům, že ten, který ho udraivil, zdržuje se právě v chrámě.

Protože od počátku, kdy Ježíš vešel se Židy v rozepři, jelikož hlásal Pravdu, tito Ho nenáviděli, neboť Pravdu nesnášeli, držíce se fanaticky různých příkazů, zákazů, ve své mrtvé, neoživené exoterní víře. Věřili, že jen jeden den v týdnu je Živému Bohu – Hospodinu zasvěcen. Nevěděli, nevěřili, nerozuměli tomu ve své pošetilé nevědomosti, že každý den je proniknut Svatostí Boží, že v každé teď chvíli Božství neustále tvoří a tedy i v sobotu. Nevěděli ve své nevědomosti, že každá práce, konaná kdykoli, tedy i v sobotu a nebo v neděli, je-li konána s myšlenkami zbožnosti v srdci, s myšlenkami, odevdanými Bohu, je posvěcenou. Nevěděli toho příliš mnoho, tehdejší farizejové, jako toho příliš mnoho nevědí ve všech časech ti, kteří neposlouchají Hlasu svého svědomí.

A jati nevědomostí, z níž snadno nenávisť rychle klíčí, přemýšleli a radili se, jak by Ho zabili, umučili. Z toho je více jak jasno, jakými byli fanaticky.

Nevědomí si stále myslí, že jeden den v týdnu je světějším, nežli dny ostatní, zatím co v Pravdě všechen čas, ve dne v noci, je stále prozářen Svatostí Boží.

Proto, slyše je mezi sebou hovořit, říká jim: „Mou potravou jest, býti s Vůlí Otce zajedno (Co On chce, je správné, a je třeba dokonati Dílo Jeho)“.

„Pozvědněte zrak a vizte, že krajiny se ke žni již bělejí a vy říkáte, že ještě čtyři měsíce jsou, nežli budou žně.“

„Kdo žne, odplatu bere a užitek shromažďuje k Životu Věčnému, ale též, kdo rozsívá, raduje se s tím, kdo žne.“

„Neboť v tom jest to pravé slovo, že jiný jest, kdo rozsívá a jiný, kdo žne.“

„Jáť jsem vás poslal žíti, o čemž jste nepracovali. Jiní pracovali a vy jste z jejich práce vzešli.“

Rozuměj: Shromažďuje-li kdo užitek k Životu Věčnému, bere odplatu z dobrých minulých svých činů v inkarnaci minulé. Proto i v tomto životě přítomném dobře se mu vede duchovně a vzrůstá v Království Boží, které ho prostupuje.

Jiným byl (jinak se jmenoval, jinak vypadal, jiné povolání, atd.) v minulé inkarnaci, když skutky své činil (rozséval). Jiným je, když v současné inkarnaci žne, čili ovoce skutků svých sklízí.

Já-Kristus-Světlo ve vás, poslal jsem vás žnouti, co jste nezaseli, poněvadž v minulých svých zrodech jste již skutky dobré zasévali, a proto s plynule Osvíceným jste se teď v tomto životě sešli a sklízíte žně Slova Pravdy, z Úst Osvíceného plynoucí. Vy jste tato Slova Pravdy nezaseli, a přece máte velikou Milost Boží je slyšet, protože skutky vaše dobré z dřívějších životů vám přítomná Osvobození pod vedením Mým (Kristovým) zajišťují. Já-Kristus vkládám ve vás zrno zlaté, čili přenáším na vás Světlo Boha, které je nade vše. Proto žňte, aniž jste v tomto životě co zaseli, čili odměnu z dřívějšího sklízíte. Proto v tomto žití převeliké Štěstí máte, že jste žáky plynule Osvíceného.

V tomto životě jste nepracovali na vnitřním vzrůstu, a přece, ke Zdroji Světla jste přišli přímo.

A přemnozí ze Samaritánů v Něho uvěřili, již pro slova svědectví oné ženy. A ačkoli kruté nepřátelství vládlo mezi Samaritány a Židy, přece prosili Mistra, aby s nimi zůstal.

A Ježíš mezi nimi pobyl dva dny. A tu jich ještě více uvěřilo v Něho pro Jeho řeči.

Po uplynutí dvou dnů zaměřily kroky Ježíšovy do Galileje, aby byla potvrzena vlastní Jeho Slova, že Prorok ve vlasti své v poctivosti není!

A Evangelista Jan jasně říká v kap. 5., verši 18., že Židé chtěli Ježíše zabít nejen pro to, že v sobotu nabádal k práci, že řekl člověku onomu „vezmi lože své a chod“, ale též proto, že pravil že „Bůh Otec je Jedno s Ním“.

Jasnou řečí jim Ježíš říká: „V Pravdě vám říkám: Nelze Synovi činit nic, není-li ztotožněn s Otcem. Co Otec činí, činí Syn a co Syn činí, činí i Otec, neboť jsou J e d n o !“

A tak je tomu u každého plynule Osvíceného; že je Jedno s Božstvím. A Otec nesmírně miluje Syna (tj. plynule Osvíceného), právě proto, že je s ním nepřetržitě zajedno. Proto ještě více mu ukáže, abyste se divili (vy, všichni nevěřící, pochybující o tom, že je Mesiášem).

„Tak jako Otec mrtvé křísí a obživuje, tak i Syn, které chce, obživuje (kteří vnitřně jsou uschnutí). Aniž Otec soudí, ale svěřil Synovi soud (neboť s Ním je zajedno). To je vlastní nitro, svědomí, soudí člověka, v němž jsou zaznamenány otisky všech jeho činů, dobrých, zlých i smíšených, podobně jako zůstávají otisky v modelářském jílu, nebo vosku nebo podobné hmotě.

Proto: Ctí-li kdo Syna, tj. Světlo, v jeho svědomí přebývajícím, je-li s tímto svědomím v souladu, ctí i Otec neboť je to jedna a tatáž Všesíla. A kdo Syna nectí, ani Otec nectí, který Syna na svět poslal.

To značí: Je to jedno a to samé Světlo Božství, v člověku přebývajícím. Světlo=Otec=Syn. Světlo=Otec, vložil v lidská nitra Svědomí. Proto Svědomí je tím, čím jest! Proto je Svědomím, protože je v něm Světlo=Syn. A kdo svědomí ubíjí, Hlas jeho tlumí, ubíjí, křížuje Syna v sobě, tj. Krista, tj. Světlo. Právě proto svědomí je svědomím, následkem Inteligence Světla toto svědomí svědomím činícího. A kde je zrádce Hlasu svědomí, ubíjeje Ho, již teď za života je odsouzen, odsoudiv sama sebe!

„V Pravdě pravím vám, že kdo Slovo Moje slyší (Slovo Božství v Ježíši transmutované), a věří Otcí, který Mne poslal, má Život věčný a na Soud nepřijde, ale přešel (již teď v těle) ze smrti do Života.“

„V Pravdě pravím vám, že hodina jest (přichází a jest zde stále), kdy mrtví (živí mrtví) uslyší (slyší stále, chtějí-li slyšet) Hlas Syna Božího (Hlas svého živého Svědomí-Krista v něm) a kteří Ho uslyší (slyší), živi budou (jsou).“

„Neboť Otec jest Životem sám v Sobě. A i Synu dal to samé, aby měl Život sám v Sobě (neboť stále je s Ním zajedno).“

„Nedivte se, neboť přijde hodiny, v níž všichni, kteří jsou v hrobích, uslyší Hlas Jeho.“

Tedy: Nedivte se, že (hodina ta je stále zde) v každém teď okamžiku, když člověk umírá, Hlas nitra jeho silněji, daleko silněji k němu promlouvá a buď ho (umírajícího) těší, nebo ho děsí, dle povahy skutků jeho (Proto: skutkové soudí).

„Všichni, kteří jsou v hrobích“ tj. v lidských tělech, neboť lidské tělo nění-li oživeno, prosyceno Duchem Božím, Světlem, Otcem, Kristem, je „hrobem“. Sice, jakoby živé, přece je mrtvou, hnijící vodou, čili temnotou. Jen tehdy, když tělesnost je prosycena Duchem Božím, Dechem pravého Života, vstává člověk z „mrtvých“, tj. z „hrobu“, neboť pak žije v těle „znovuzrozeném“ plném Ducha Božího...

On je sice Duch Boží latentně skryt v tomto „hrobě“, v těle, ale temnota „hrobu“ o Ném nic neví. To je jinými slovy ono (v symbolice řečené) „vznášení se Ducha Božího nad vodami“ v temnotách. Jako v tom zevním smyslu, makrokosmu, tak i v tom vnitřním smyslu, v mikrokosmu, tj. v člověku.

Když v transmutaci „viditelného“ s „neviditelným“ je vědomé prolínání, Světlo Poznání svítí.

„Kdybych já svědectví sám o sobě vydával, svědectví mé není pravé. Jako já-Ježíš, jako osoba! (Rozuměj!). Viz.kap. 5., 31. verš.

Rozuměj: Vydává-li kdo o Mně-Kristu (jako o ne-osobě) svědectví, jako o plynule Osvíceném, s Božstvím stále ztotožněným, pak je to svědectví správné. A tento „jiný“, kdo o Mně svědectví vydává, je Sám Otec, s Nímž jsem zajedno.

Byli jste posláni k Janovi, aby o Pravdě svědectví vydal. A on vydal svědectví dle nařízení Hlasu nitra svého, tj. dle nařízení svého niterného Božství (což jest, dle nařízení Otce i Syna). „Ale od člověka nepřijímám svědectví o Mně, ale pro vaši Spásu vám říkám, že on (Jan), jest hořící a svítící svící (tj. Ježíš tím nazančuje, že Jan je velikým Jóginem, Mystikem, velice Osvícen, ale ne plynule, neboť když svíce dohořívá, nebo pohasíná, nebo může svítiti jen určitá období, určitý čas, není to jako světlo svítící neustále, ve dne v noci, vy pak jste se chtěli poradovat chvíli ve světle jeho.“

„Ale Já mám větší svědectví nežli je Janovo (neboť jsem plynule Osvícen), neboť činy Otce jsou současně činy Syna, neboť Otec Mne poslal a svědectví o Mně vydal (již ústy mnoha Proroků, v budoucnost zírajících), že se zjevím, až nadejde Můj čas. A protože nevěříte Slovům Mým, že s Otcem jsem zajedno, nemáte (následkem nevíry v Krista) ani Jeho Živého Slova, které by ve vás přebývalo.“

Tak, v ten smysl promlouvá Ježíš k farizejům, tj. podvodníkům vlastního svědomí, lačnicím po Jeho umučení, následkem bludů, v nichž přebývali.

„Tažte se Písma“, říká jim, „neboť se domníváte, že Věčný Život (ve Starém Zákoně) v něm je skryt. Ale toto Písmo o Mně mluví (jako o Mesiáši, Kristu, Světle), že na svět přijdu, abych Slovo Života hlásal. Vy však nechcete Ono Slovo Pravdy přijímat. Chvály však Já nepřijímám, neboť jsem poznal, (že není z upřímnosti srdce), že nejste schopni Božství, v sobě mající, milovat, že byste přijmuli raději jiného, který by vám osobně (ale ne ve shodě s Vůlí Boží) vykládal pravdy osobní.“

Jak můžete věřiti (nejste toho schopni), když hledáte, potrpíte si na vzájemnou chválu osobní, nehledající Chválu Neosobní, přímo od Boha pocházející?

Nedomnívejte se, že bych žaloval na vás Svému Otcí. To mohl již učinit Mojžíš, v Něhož vy skládáte naděje své, jenomže ani Mojžíšovi jste nevěřili, nevěříte, třebaže o Mně psal (že přijdu), neboť jinak byste i Mně věřili. Jelikož však Jeho Písmům nevěříte, jak můžete uvěřiti Slovům Mým (Slovům skutečné Pravdy)?

Tak, v tom smyslu Ježíš k Farizejům dále hovořil.

Jelikož oni však byli podobni vlkům, vzájemně se též požírajícím, v bludech přebývající, přemýšleli, jak by tohoto Pravdu mluvícího Velikého Mistra zničili.

A tak je tomu stále, neboť zjevili-li se Světlo Pravdy vysoko na stolci, již se plíží mnozí podvodníci, aby je zhasili. Proto Kristus-Pravda, stále je křížován v lidských srdcích.

2.4.1968

Z TAJEMSTVÍ JANOVA EVANGELIA

8.

Velmi mnoho lidí se ubíralo za Ježíšem z Nazaretu, když spatřovali mnoho divů, které činil, neboť přemnoho lidí uzdravoval ze všelijakých chorob. Nalézaje se za mořem, když před tím odešel z Jeruzaléma, vystupoval na horu se Svými nejbližšími žáky. A zde sedě, na hoře, viděl, že mnoho lidí po strmých cestách vystupuje za ním, aby bylo v jeho blízkosti. Blížily se židovské svátky Velikonoční a tu, Ježíš, zkoušeje, jak mocnou je víra jednoho z žáků, Filipa, táže se ho: „Filipe, kde nakoupíme tolik chleba, abychom nasýtili všechny sem přicházející?“

Filip dí: „Mistře, za dvě stě peněz co máme, nepostačí, aby za ně bylo dostatek chlebě, aby každý z množství sem jdoucích se nasýtil, aby jen něco málo pojedl“. A další ze žáků Velikého Rabbiho, Ondřej, bratr Petrův, říká: „Jest zde jeden mládenec, který má pět chlebě ječných a dvě rybičky. Co to však je k nasycení tak velikého množství lidí?“

A Veliký Rabbi odpovídá: „Sdělte všem lidem, ať se usadí.“

A množství lidu, jichž bylo asi kolem pěti tisíc, rozsedlo se kolkolem do trávy.

Tu, Veliký Mistr Světla, požehnav potravu, učině veliké díky Hospodinu, rozdával svým žákům chleby a rybičky, tito opět rozdávali dalším spolusedícím, tito opět dalším, až byli všichni zcela nasyceni.

„Seberte drobtý“, řekl Velký Mistr svým učedníkům. A když tito sebrali drobtý, bylo jich dvanáct košů ještě.

„Jest jistě velikým Prorokem, který měl na svět přijít“, tak mezi sebou hlasy z množství lidu promlouvaly. A chystali se, aby Jej chytili a násilím učinili sobě králem.

Ježíš však Svým jasnozřivem vše to již napřed viděl, věděl, a pojednou jim zmizel, aniž by toho sebeméně postřehli, a když množství odešlo, opět se na hoře objevil zcela sám, zatím co Jeho žáci, nevidouce Ho, sestoupili k večeru na mořské pobřeží, a zde, vstoupivše do lodě, převáželi se do Kafarnaum, města na severozápadním pobřeží moře Galilejského. Když byli od pobřeží asi pět a půl kilometrů vzdáleni, počal vátí veliký vítr, moře se rozbouřilo a tu spatřili pojednou Mistra svého, jak po moři chodí, klouže po vlnách a k nim se přibližuje. Tu se velice polekali, báli se Ho.

„Nebojte se, jáť jsem“, řekl jim.

Vzali Ho tedy ochotně ihned mezi sebe na loď, která pak vbrzsku připlula na místo určení.

Pár slov k předcházejícímu. Jak je zjevné, Mistr Svým žákům zmizel na hoře a davu též. A pak opět znovu a to sám, na hoře prodléval.

Veliký předchůdce a starší Bratr Ježíše z Nazaretu, Gotamo Buddha, říká v řeči zvané Zázrak poučení, že jsou tři druhy zázraků, které sám seznal, uskutečnil a hlásá, tj. zázrak

moci, zázrak předvídání a zázrak poučení. Je zcela zřejmo, že Veliký Avatar – Ježíš, znal a vládl všemi těmito druhy zázraků. Pod zázrak moci, který znal a ovládal též Buddha, patří: zmnožení se a pak stane se opět jedním. To je: Jako zjev Buddha, mohli Jej viděti na mnoha místech současně. A podobně i zjev Ježíše Krista, mohli viděti též na mnoha místech současně. Bylo-li třeba, zmnožili se, bylo-li třeba, stali se opět jedním. Nebo: Stali se neviditelnými a opět viditelnými, dle potřeby. Nebo: zdmi, skalami, hutnými předměty jako vzduchem pronikali. Nebo: vnořili se v zemi a zase vynořili, po vodě jako po zemi chodili, vzduchem jako ptáci se vznášeli, v případě potřeby. Mohli se rozšířiti tak, že měsíce a slunce rukama se dotýkali a tak ovládali tělesnou schránku, až v oblast bezmezného vědomí, oblast docela ničeho a oblast rozhraní možného vnímání – zahrnuje v tom jako samozřejmost, oblast neomezené prostorové sféry.

Zázrak zmizení a zase objevení se u Ježíše z Nazaretu, zázrak uzdravování, zázrak zmnožení chlebů a rybiček, zázrak proměnění vody ve víno, zázrak chůze po vodě a podobné jevy, spadají tedy do druhu zázraků 1. stupně, tedy: zázrak moci.

Jsou dva druhy Adeptů: Prví se rodí již se silami (které jsou neomezené).

Druzí, během života, od malička, mládí, středního věku a stáří (tělesnosti) jsou sátle více méně mimovolně prolínáni těmito silami (které jsou neomezené).

A zase: Prví buď sil vědomě používají, a nebo nepoužívají. Není to u všech Adeptů stejné. A druzí? O nich platí totéž. Například: Rama Krišna – indický Adept vládl všemi silami, ale nepoužíval je a když, tak jen v nepatrném měřítku. Jeden z dalších pozdějších Adeptů – Šri Ramana Mahariši činil totéž. V Jeho přítomnosti se děly podivuhodné často úkazy, ale nikdo Maharišiho neviděl, že by přímo sil užíval. Naopak, tito Adepti síly spíše skrývali.

Žák Rama Krišny, Svami Vivekananda slýchal od svého Mistra výrok, aby na síly (siddhis) hleděl jako na výkaly padlé ženy. Proč? Protože všichni Adepti se shodují v tom, a dobře vědí, že počne-li se používati sil, hrozí nebezpečí duchovní pýchy a tedy i pádu. A duchovní pýcha je daleko hroznější pýchy obyčejného člověka.

U Avatara – Adepta Ježíše Krista byly tyto síly samozřejmou věcí, neboť byl Adeptem prvního stupně, který se se silami již zrodil a jako samozřejmost jich užíval bez nejmenšího stínu pýchy duchovní. On jich dokonce musel používati, aby byla naplněna slova Proroků v Písmu.

Druhý den, po rozednění, zástup věřících, těch, kteří nasyceni byli chlebem a rybami, přišel na pobřeží a nespatril zde ani žáky Ježíše z Nazaretu, ani Mistra jejich. Toto množství lidu se nemohlo dostat přes moře, neboť žádná loď na pobřeží nezůstala.

Až na delší dobu teprve blízko k tomuto místu připlouvaly další lodě a tu davy lidí do nich nastoupily a tak se přes moře do města Kafarnaum přeplavily a zde toto množství lidu počalo hledati Velikého Mistra.

„Jak jsi sem přišel, Mistře“, tázali se Ho, když Ho našli.

A Veliký Mistr jim odpovídá: „V Pravdě, mluvím k vám. Hledáte Mne, ale ne proto, že jste viděli divy, (ani ne proto, že byste Mne chtěli následovat), ale proto, že jste chleby jedli a jste nasyceni.“

Tak, pln jasnozřivosti, vidě do nich, Mistr k nim promlouvá a dále dí: „Pracujte, abyste získali a uskutečnili pokrm Života Věčného, který je vám skrze Mne (Moji Nauku) dáván (živými slovy, kterými k vám promlouvám), neboť Bůh Otec tak potvrdil.

Nepracujte ale jen proto, abyste získali pokrm pro tělo, které hyne a je jen dočasné.“

„Co máme činiti, Mistře, abychom dělali dílo Boží?“ tak oni se tážou.

„Věřte v Toho, kterého Bůh (ON) poslal, neboť to jest Dílo Boží.“

Což opět značí: Slova Velikého Mistra, Ježíše z Nazaretu, dobře chápejte, v sebe, v nitro své vstřebávejte, aby ve vás oživila a živou Skutečností, živou Pravdou ve vás se stala, neboť slova tato jsou Pravdou, Životem, a proto nepomíjející.

Ne, držeti se jména, ne lpěti na formě, tvaru, ale živá slova Pravdy uskutečňovati! Tak je třeba rozuměti, tak to myslil a též hlásal Veliký Mistr Světla.

19.4.1968

Z TAJEMSTVÍ JANOVA EVANGELIA

9.

Mezi velikým davem Židů, k nimž Ježíš z Nazaretu promlouval, a které den před tím na hoře nasýtil, bylo mnoho, velmi mnoho pochybovačů, nevěřících, zpupných, lstivých, ziskuchtivých, kteří jen a jen o zevní potravu zájem jevíli, ale Živého Slova, skrze Galilejského Světloonoše promlouvajícího, velmi málo dbali.

Proto mnozí řekli: „Jaké znamení činíš, nám dáš, abychom věřili všemu, co vidíme, co děláš (abychom věřili všem těm zázrakům, že od Boha pochází)? Otcové naši jedli mannu na poušti, jakož jest psáno: Chléb s nebe dal jim jísti.“

Velký Mistr Světla, hledě svým jasnozřivem do jejich srdcí, v nichž zřel plno neblahých žádostí, řekl jim: „V Pravdě, v Pravdě pravím vám: Ne Mojžíš dal vám chléb s nebe, ale Můj Otec vám dává (mluví v čase přítomném) ten Chléb s Nebe, pravý. Nebo Chléb Boží ten jest, kterýž s Nebe sestupuje a dává Život světu“ (kap.6., verš 32,33).

To značí: „Ne Mojžíš, dal vám chléb s nebe“, ale sama příroda, poskytla vám chléb pozemský, v podobě „many“, čili jedlého lišejníku (*Lecanora esculenta*). Jest to druh lišejníku, vyskytující se v pouštích Afriky a Malé Asie. Tento Lišejník, zvaný *Lecanora esculenta*, nebo *Lichen esculentus*, je v asijských pouštích zdomácnělý. V době velkého sucha jsou stélky od podkladu odtrhovány a větrem daleko zanášeny. Když Židé byli u konce svých sil při navrácení se z egyptského zajetí, putující mnoho dnů rozžhavenou písečnou pouští, tu jednoho rána zvedl se větřík, zvedal do výše šedivé chomáčky měchohoubovitého lišejníku jedlého a opět je spouštěl na zem. A oni měli dojem, že s „nebe padá, neboť při klesání na zem tyto lišejníky se kutálely, poskakovaly. A oni je sbírali a tak se jimi suchými nasýtíli. Též je pak vařili a placky z nich pekli. Je to houba nasávající vodu, rozpouští minerální sole, usazující se na ní ze vzduchu. Zelená řasa tvoří z kysličníku uhličitého, ze vzduchu a z vody škrob. Řasy sají z vláknitých hub vodu s rozpuštěnými minerálními solemi a houby „stráví“ celé řasy. Lišejník jedlý se v poušti zahřívá na sedmdesát stupňů a přece nehynie. Může zcela uschnouti, ale jakmile nasákne ze vzduchu vláhu, znovu se vzpamatuje. Lze jej tedy vařiti, suchý jísti, péci, smažiti, utlouci na prášek nebo mlíti jako obilí. Nejlepší je čerstvý a suhý, protože snadno podléhá červivosti. Na stepích Asie bývá velmi hojně rozšířen, bývá pokryt maličkými, do žlutava zbarvenými zrnky jako pšeničnými, zevně světlými, žlutavěhnědými, uvnitř bílými.

A to je tedy, ona „mana“, s nebes padající, kterou Židé jedli při útěku z Egypta, když Mojžíš je vedl. Tedy: „Ne Mojžíš, dal vám chléb s nebe“, viz slova Ježíšova (6. kap., verš 32). (Viz: Verzilin: Ve stopách Robinsonových (o Maně), Novák: Farmaceut. Botanika).

„Můj Otec dává vám (mluví v čase přítomném) ten Chléb s Nebe, pravý. Nebo – Chléb Boží ten jest, kterýž s Nebe sestupuje a dává Život světu (6. kap., verš 32,33).

To značí: Božství, Všudejsoucí, Všejsoucí (tj. Můj Otec), vám dává nepřetržitě, ve dne v noci, plných čtyřadvacet hodin, v každém teď okamžiku. To jest: Můj Otec (Božství

Všudejsoucí) vám dává Sama Sebe, v každém vašem osobním vdechu a výdechu, který činíte. Je třeba, abyste Jeho Život vycit'ovali, žili – neboť to je ten Chléb pravý, Chléb s Nebe. A On, Bůh Otec, Všudejsoucí stále s Nebe sestupuje, tj stále je zde a všude. Tak je třeba rozuměti.

Většina Židů v davu se nalézajících, tělesně den před tím nasycených, nechápala však jinotaj ve slovech Jažíše skrytý. Proto se ozvaly hlasy:

„Pane, dejž nám ten chléb vždycky!“

Myslili, bláhoví, opět a opět jen na ten chléb vezdejší, pozemský, fysický, ale ne na duchovní poučení, ne na Živou Nauku, vedoucí k Osvobození od utrpení.

Proto jim Veliký Mistr odpovídá: „Jáť jsem ten Chléb Života. Kdo ke Mně přichází, nikdy nebude lačněti, a kdo ve Mne věří, nikdy nebude žízniť.“

Tomu je třeba následovně rozuměti: „Jáť jsem ten Chléb Života“, tj. Já – jako Všudejsoucí Kristus, Život, Podstata všeho, totožná s Otcem (Božstvím všudejsoucím). Tedy: „Kdo ke mně přichází“, tj. k Všudejsoucímu Kristu, jakožto Všeživotu, „nikdy nebude lačněti“, a „kdo ve Mně věří“ jakožto ve Všudejsoucí Život Božský, který latentně je skryt v každém člověku (na svět přicházejícím), což jsem Já-Kristus-Božská Podstata (ale ne osoba-Ježíš), nikdy nebude žízniť.

Tak je třeba tomu rozuměti, ale nevztahovati uvedné na pomíjející tvar, formu.

Dále Mistr Světla, promlouvá: (6. kap., verš 37) „Vše, co Mně Otec dává, přijde ke Mně!“ To značí: Vše, co od Božství (které je Všudepřítomné) přichází, vše ke Mně zpět se vrací, protože s tímto Božstvím (Otcem) jsem plynule sjednocen.

„...a toho, kdož ke Mně přijde, nevyvrhnu ven“. To značí: Kdo ke Kristu přichází, i k Otcovi vchází a kdo s Otcem je zajedno, s Ním sjednocen, i s Kristem je ztotožněn, neboť Otec a Kristus Jedno jsou, Jedna a tatáž Božská Podstata.

Dále: (kap.6.38) „Nebo sestoupil jsem s Nebe, ne abych činil vůli svou (jako Ježíš z Nazaretu, čili, jako osoba), ale abych činil Vůli Toho, který Mne poslal (jako Krista, jako osobu).“

Značí to: Jako osoba, jmenující se Ježíš z Nazaretu, sestoupil jsem v tělesnost, v omezené jáství, v nádobu těla, tedy v omezený svět. Proto jsem ale sestoupil s Nebe (s Božstvím), abych se tomuto Božství plně podřídil, JE poslouchal, Vůli Božství činil (ale ne té omezené tělesnosti, která musí býti obětována), aby byla potvrzena Pravda Živého Slova, které skrze nádobu těla (Ježíše) promlouvá.

Kap.6., verš 39,40. „Tatoť jest pak Vůle Toho, kterýž Mne poslal, Otcova, abych ničeho z toho, co Mi dal, neztratil, ale vzkřísil v den poslední. A Vůle tato, Vůle Otce jest, aby každý, kdo Syna vidí a v Něho věří, měl Život Věčný. A Jáť jej vzkřísím v den nejposlednější.“

Tomu je třeba následovně rozuměti: Vše, co Ježíš jako osoba získal, proměniv se v Krista, čili plynule Osvíceného (nepřetržitě s Božstvím, s Otcem, zajedno jsoucím) vše to Mu zůstávalo, i když bylo tělo-Ježíš, obětováno. Aby se naplnila však slova Písma, aby byla potvrzena Pravda Slova Života, bylo oživeno znovu i toto umučené tělo-Ježíš. A opět, jsa plynule Osvíceným, tj. Kristem, provedl Kristus dematerializaci tělesnosti, zvané Ježíš. Proto i na toto se vztahuje výrok, „ abych ničeho toho, co Mi dal (Otec) neztratil, ale vzkřísil v den poslední“.

A Vůle Otce, tedy Vůle Všudejsoucí Božské Síly jest, aby každý kdo Syna vidí (tj. kdo Živou Pravdu, Krista prožívá), měl Život Věčný. A samozřejmě je to rozuměno tak, že kdo Živou Pravdu, Krista prožívá, je i pln živé víry v Něho!

Jistěže takový jedinec v den nejposlednější (rozumí se, při opouštění fyzického těla, jeho zmírání) je vzkříšen Kristem, tj. Pravdou Božství, kterou poznal, která s Kristem je totožnou.

Dav, znající však jen povrchnost, toužící vždy jen po ukájení zevních potřeb tělesných, tento dav nepochopil jinotaj zjevně pronesených Ježíšových slov. Proto počali Židé na Ježíše reptati, že řekl jim: „Ját' jsem ten Chléb, který s Nebe sestoupil“. (Čili: Ját' jsem Kristus, Pravda, Život, čili Chléb, po Němž se již nehladoví, Voda, po Níž se již nežízni).

Byli jati velikou nevědomostí. Však nelze se diviti, neboť dav jako takový je vždy jat fanatickou nevědomostí. To je úkaz každé doby, každého času. Proto zatvrdili srdce svá, neboť nevědomost je vždy plna tvrdosti.

„Křesťané“ říkají: „Nevědomost hříchu nečiní“. Z čeho povstalo toto přísloví „křesťanů“? Odkud se prvotně vzal tento výrok? Nebo snad pochází od „Židů“? Ano, při zavraždění Spravedlivého, plynule Osvíceného, byli jati hlubokou, propastně černou nevědomostí. Nechtěli snad výrokem tímto snažiti se říci: „Já nic, já za nic nemohu, neboť jsem byl nevědomým“ (?).

Národové středního Východu přinášeli si Moudrost svou z Východu vzdálenějšího, Číny, Tibetu, Indie. A zde mají také přísloví, neboli výrok o nevědomosti a to, že: „Nevědomost je prvotním hříchem člověka“, čili, že neomlouvá.

Je-li však nevědomost prvotním hříchem, může „prvotní hřích“ jako takový jsa „nevědomostí“ hřešiti? Může „nevědomost“, jsa sama o sobě „temnotou“, viděti Světlo Pravdy? Nevědomost jako taková je máti, z níž se vše další nevědomé rozvíjí.

Tedy: Sofističtí „Křesťané“, nebo sofističtí „Židé“ se hezky z toho vyvlékají, vyvlékli, podobně jako Pilát, „nenalézající na Ježíšovi jediné viny“ ačkoli přece bylo v jeho moci Ježíše Židům na smrt nevydati!

Však – slova Písma musela se naplniti.

26.1.1969

Z TAJEMSTVÍ JANOVA EVANGELIA

10.

Jako většina křesťanů, vykládajících Písmo jen dle mrtvé litery, exoterně, nedovede vniknouti ve skrytý smysl Písma, podobně bylo tomu u židovských farizejů, přemnohých rabinů, dobách zázračného Velkého Mistra z Nazaretu, Rábiho, od Božství Všudejsoucí seslaného k obrodě lidstva.

Ti, kteří o sobě prohlašovali, že jsou znatelé Písma, vždy znovu reptali, a také převelice reptali i ti, kteří byli z většího shromáždění Ježíšových učňů.

„Jáť jsem ten chléb, s Nebe sestoupivší“, říká Ježíš.

Většina lidí však, ztotožňujících se stále se svým tělem fysickým, za pravé JÁ je považujícím, ve své nevědomosti myslela, že Ježíš také je ztotožněn s tělem, jež obýval. Jaký těžký omyl.

Mistr Světa, jsa plynule Osvícen, byl též plynule odosobněn, jsa Živou Naukou, jež vešla i do zjevné schránky těla a tuto zcela prolнула. Proto byl pravým chlebem duchovním, po němž je navždy ukojen hlad, neboť byl vzdálen hladu tělesného. Vždyť jeho tělesný zjev byla Duchovnost Sama, Světlo Božství Samo, ve zjevu člověka jsoucí. Vždyť ten tělesný zjev, jmenující se Ježíš z Nazaretu, málokdy pojedl a když, tak asi tolik, že by to vrabečka nestačilo nasytit, jako tomu kdysi bývalo u Jeho staršího duchovního Bratra, Gotamo Buddha, který též jen jedinkrát denně pojedl a ještě nepatrné soustečko rýže.

Tím vším je jemně řečeno, že myšlenka na jídlo byla u Ježíše Krista tou poslední. A všude tam, kde myšlenka na Božství je ustálená, kde převládá, všude tam zříme, že na jídlo a pití zapomínáme.

Zapomínaje jísti i pít, žil Veliký Mistr jen Živou Pravdou. Jí dýchal, Jí žil, jsa stále s Ní (Otcem) zajedno. Tak je tomu u všech Avatarů, ve většině případech.

Po hrubohmotné stravě stále touží hrubohmotná těla ne-vědomých a ne-toužících po Pravdě. Jak by mohla býti tato těla s jejich majiteli (nositeli) spokojena se slovy Ježíšovými?

„Známe jeho matku i jeho otce Josefa. Jak tedy může tvrdit, že s Nebe sestoupil?“ – tak volali.

A Ježíš jim odpovídá: „Jen nereptejte, neboť nikdo nemůže přijíti ke Mně (jako k Podstatě sama sebe, ke Kristu), leč Otec Můj, který Mne poslal, přitřhl by jej, a Já vzkřísím jej v den nejposlednější.“

Zde opět jasně je zřeno, promlouvajícího Ježíše jako neosobního Činitele, jako Krista, neosobní Podstatu, v každém člověku latentně skrytou. Když člověk je duchovně zralým, tu teprve Otec (tj. Všudejsoucí Božství) se ho dotkne, tj. přitřhne ho k Sobě, uvědomí ho, že nositelem je Kristovství. Tak člověk se poznává jako Syn Boží, následkem přitřžení Otce. A tím okamžikem i ke Kristu přichází, tj. sám k Sobě, vlastní Podstatě.

„Já vzkřísím jej v den nejposlednější“ – to neznamená dle většiny exoterně smýšlejích křesťanů, jakýsi hromadný soud, až nastane prý zkáza zeměkoule. Ne, to je jejich velkým omylem v jejich myšlení, neboť „den nejposlednější“ u každého člověka nastává ve chvílce jeho posledního výdechu, kdy opouští tělesný plášť a kdy počne pak po určitém čase putovati v oblasti šerosvitu, očekávaje svůj soud, znamenáný jeho skutky, v dobrém nebo špatném smyslu, soud, jenž určí mu pak další vstup v lůno, další vejítí do té které oblasti.

Když Otec tedy „přitřhl člověka“ za živa, tu i po odložení těla i „po smrti“ je člověk „přitřzen“ ke Kristu, tj. poznává své pravé JÁ, splývá s Ním a tak současně splývá s Otcem-Kristem, což Jedno jest.

To je ono „přitřzení člověka“ k Otcí.

„Psáno jest v prorocích: A budou všichni učeni od Boha. Každý proto, kdo od Otce slyšel a naučil se, ke Mně jde“, tak promlouvá Ježíš (viz. kap.6., verš 46.).

Opět zde je jasně řečeno, co shora již pověděno, že koho „Otec přitřhl“, ten ke Kristu (své pravé Podstatě) jde, ale ne ten, koho „Otec nepřitřhl“. A všichni jednou budou od „Otcem přitřzení“ (od Boha učeni), až čas se naplní.

„Jen ten, kterýž je od Boha, viděl Otce. V Pravdě vám říkám, kdo ve Mně věří, Život má věčný,“ tak dále promlouvá Všudejsoucí Světelná Podstata, ze zjevu, jmenující se Ježíš z Nazaretu.

Tedy, kdo věří v Neosobní Život Božský, Všeoživující, Všudejsoucí, má Život Věčný, neboť věřiti, značí žítí, prociťovati živou tuto víru a tak nekolísati. A kdo je živé víry, nekolísaje, přechází to vše v buňky tělesného zjevu, dále odtud v tělo pocitové astrální i v celou mentalitu. A tak pravá víra vede k pravé Podstatě.

„Jáť jsem ten chléb Života. Otcové vaši jedli manu na poušti a zemřeli“ (viz. kap.6.48,49), tak říká dále Živé Slovo, ve zjevu Ježíše promlouvající.

Tedy, JÁ, Neosobní Pravda trvale nasycuji hladové. A mana na poušti byla hrubohmotnou potravou (tedy nespadá z nebe, nasycující jen na čas fysická těla).

A chtěje stvrditi pravdu Svých slov, mluví Ježíš o fysickém těle, která obětovává, v kterém dočasně přebývá, jako o chlebu živém, s nebe sestoupeném, obětujícím se všem, na duchovní Pravdě lačnicím. A jelikož ve svém jasnozřivu viděl skon tělesného zjevu v němž dočasně bydlil, jak bude vražděno, utvrzuje touto sebeobětí Pravdu věčně Živého Slova a to se vztahuje na další verše (kap.6. 50,51).

A opět se Židé přeli, o tom, jak je možno, aby jim dal Ježíš jísti vlastní Svě tělo. A opět je příliš jasno, v jaké hluboké nevědomosti se nalézali, podobně, jako je tomu v každém čase u všech lidí světa, exoterní cestou toho kterého náboženství, té které víry jdoucích. A kupodivu. Ježíš je nechává v jejich omylu, když dále esoterně hovoří:

„V Pravdě vám říkám, nebudete-li jísti těla Syna člověka a pítí krev Jeho, nemáte v sobě Života, neboť kdo jí tělo Mé a pije krev Mou, má Život Věčný a Já vzkřísím ho v den nejposlednější.“ (viz. kap.6., verš 53,54).

To značí: Jsem celý Naukou, jsem Živým Slovem Božím, Jež prolulo i toto tělo Ježíše, ten plášť, který obývám. A kdo Mne, to je Nauku, čili Slovo Boží vstřebává do sebe a dle toho prakticky žije, jí moje tělo, (čili Nauku) a pije Mou krev (Vodu věčného Života) a tak Mne pojídá a živ Věčně bude. Ano, Moje Nauka je Mým tělem a krví, čili Moje Nauka uschopňuje, že Věčný Život může poznati každý, kdo JI uskutečňuje.

„Já jsem skrze Otce živ a tak, kdo jí Mne (kdo Nauku, Učení Moje oživuje v sobě) i on živ skrze Mne bude (viz. kap. 6., verš 57).

A následkem žití Nauky Ježíše, uskutečňuje se u člověka jdoucího cestou exoterní – odumírání jeho osobnosti (ne-tělesnosti), a tak se blíží k vnitřnímu kříži, musí vejít v jeho střed a zde své osobní ego musí nechat ukřižovati. K tomu vede Nauka, živé Slovo skrze zjev Ježíše promlouvající.

A pak teprve se člověk cele obětoval Bohu, z mrtvých vstal a živ je na věky. Sám sobě musí umět člověk zemřít, své Podstatě v sobě (tj. Kristu) se obětovati, když živého Boha chce v sobě poznati. Ve vnitřním zmirání musí vypít kalich vlastní své krve a pojísti maso celé své osobnosti, má-li vejít k Otcovi jako Kristus s Ním zajedno splývati.

To jsou ovšem mysteria na odhalení v každém člověku čekající.

A jak nevědomými, jak zcela osobními byli jeho další učedníci z davu posluchačů, když ve své zevní rozcitlivělosti se stále ztotožňovali s tělem svým a vším co k tomu přináležejí, vysvitá příliš jasně, když Ježíšovi odmlouvajíce, vůbec Mu nerozumíce, říkali: „Tvrdát' jest tato řeč. Kdo jí může slyšeti?“ (viz. kap.6., verš 60).

Ježíše ve své zevní, osobní rozmazlenosti uctívali, když činil zázraky, aby nasýtil těla, ale jakmile jim t v r d ě naznačil, že žádá od nich žítí Nauku, Učení, to jim přestalo již vonět. Proto: „tvrdá byla pro ně jeho řeč.“

A Veliký Učitel jejich to moc dobře věděl, zkoušeje je. „To vás uráží?“ táže se jich (viz. kap.6., verš 61).

„Co kdybyste viděli, syna člověka, kam vystupuje, kde prve byl?“ (viz. kap.6., verš 62).

Zde hovoří Veliký Mistr skrytými slovy o dematerialisaci tělesného zjevu, že kdyby tuto provedl, zmizel by, rozplynul by se v Praduchu (Otcovi), od Něhož vyšel. Naznačil jim jasně, že tuto schopnost má, ji vlastní.

„Duch jest, který oživuje, tělo nic neprospívá. Slova, která k vám mluvím, jsou Duch a Život.“ Opět z uvedeného je jasno, co shora již bylo osvětleno. (viz. kap.6., verš 63).

(kap.6., verš 64,65). „Jsou někteří z vás, kteří nevěří. Proto jsem řekl, že žádný nemůže ke Mně přijít, leč od Otce by mu bylo dáno. I zde je srozumitelné, jak nutnou je víra, nekolísající víra, která je základem k dalšímu vnitřnímu růstu člověka. A zase je jasné to, že karmicky každý má předurčeno, uvěřiti nebo ne, byť i samým Avatarem veden byl, byť denně ve styku s Ním i přebýval.

A žáci mnozí Mistra z Nazaretu, jelikož neměli Milost Boží v sobě, dále pochybovali, kolísali a od Velikého Světlohoše se odtrhli, jak j a s n ě je řečeno:

„A z toho mnozí z učedníků Jeho odešli zpět a nechodili s Ním více.“ (kap.6., 66).

„I vy chcete odejít?“ táže se Ježíš dvanácti zbylých žáků, a Šimon-Petr říká: „Pane, máš v Sobě Slova Věčného Života. Ke komu půjdeme? My jsme uvěřili a poznali, že jsi Kristem, Synem Boha Živého.“ (kap.6., verš 67,68,69,70).

Jasnozřivý, Vševědoucí Avatar odpověděl: „Však jsem vás dvanáct vyvolil, avšak jeden z vás d'ábel jest.“

A karma musela se naplniti, že jeden z nich v osudu svém měl psáno, že d'áblem musí býti, že Velikého Avatara musí zraditi. A též musel zraditi, neboť i slova proroků musela se naplniti.

František Hein

*Na základě podnětu Jana Lípy přepsali ze stejnojmenného samizdatu Františka Heina
Marcel Brůx a Pavel Mareš Janovský.*

Bezplatné internetové vydání knihy
Františka Heina
Z TAJEMSTVÍ JANOVA EVANGELIA
pro Vás ze stejnojmenného samizdatu
psaného v letech 1968 – 1969
připravili
Marcel Brůx,
Pavel Mareš Janovský
a Jan Lípa
roku 2012.

Tento text je určen pouze pro soukromé studium.

Prosíme, akceptujte to.

Děkujeme!

© František Hein, 1969, 2012

© Jan Lípa, 2012

© www.arahat.cz, 2012

<http://www.arahat.cz>

silamoudrosti@centrum.cz